

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 38
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΔΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Έν ΕΛΛΑΔΙ έτησία Δρ. 8
— εξαμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησία Φρ. 12
— εξαμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Απο του βράχου τής Λευκάδος, Σαπφώ. (μετ' εικόνας) υπό Η.—Μελέτη επί της δημιουργίας των δντων, υπό Μ. Κ. Στεφανίδου.—Επιστημονικαί ανακοινώσεις (Συνέχεια και τέλος) υπό Φ. Πριντζή.—Η Σελήνη εις απόστασιν ενός μητρον μετ' εικόνας, (συνέχεια και τέλος), υπό Φ. Π.—Κόρη άθιγγανίς (μετ' εικόνας) υπό Χάη.—Σκίψεις υπό Χάη.—Εις την «φύσιν» υπό Α. Γιακουμίδου.—Αποχαριστικός.—Γραμματόσημα προς τιμήν του Κολομβου υπό Ρού.—Αφιέρωσις υπό Ονε.—Διά τὸ λεύκωμα της υπό Γ. Πολίτου.—Αγοπαίγνια υπό Φρίχ.—Αινίγματα.—Άλληλογραφία της «Φύσεως».—Άγγελία.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Λύραι έδώ σιγήσατε στιγμαί των μυστηρίων, απλώσατε τὰς πτέρυγας τής μαύρης είμαρμένης, και φέρετε πολὺ μακράν, εις γήν των ήλυσιών, τὸν τελευταίον στόνον. Σείς οφθαλμοί μη παύσατε ὁ ῥύαξ των δακρύων, μη σταματήση, πρὸς θεῶν! Σείς οιδάλλεα κύματα, τὰς παρείς του βράχου, λούσατε, έτι λούσατε, και τὸ θερμόν μου σθέσατε εκεί τὸ μαύρον δάκρυ! Σείς Νηρηίδες θελκτικαί, κομίσσατε εις τὸν κρουερὸν τής θλίψεώς μου τάφον, τὰς λύρας, ὅπως ψάλλωσι του άλγους μου ὄδῶς, και σείς εις τὸς ὄριζοντας, ὡ ποντιάδες αὔραι, τὸς στόνους διαλύσατε, ὅπως ήχώ μη φθάση εις τήν πατρώαν γήν.

Τήν κεφαλήν μου στέφουσι τής Λέσβου αἱ μυρσίαι, αἱ δάφναι και τὰ ῥόδα· πλὴν ὄλα εἶναι μάταια! μετ' τής ζωής τὸν μαρασμόν μαραίνονται και ταῦτα, και πίπτουσι εις τήν ὑγρὴν του πεπρωμένου κοίτην! Ὡ στέφανοί μου προσφιλεῖς, πρὸς τί έτι κοσμεῖτε τὸ άτυχές μου μέτωπον, ένθα σφραγίς έτέθη μοι· ραίας συμφορῶς; Ὡ πρὸς θεῶν! ἀφήσατε έλευθερόν τήν κόμην, τὸ άτυχές μου πρόσωπον ὅπως περικαλύψη, και ὁ δακρυόεις οφθαλμός τὸν Φοῖβον νὰ μὴν ἴδῃ, τήν θάλασσαν χρουσίζοντα, τήν γήν φωτοβολούντα, οὐδ' ὁ γλυκεῖς μου Ζέφυρος, μετ' τήν λαμπρὴν τήν ήρεμον και συμπαθῆ μορφήν του, τὰ χεῖλα εις μειδίαμα ψυχρόν μοι διαστείλῃ.

Του έρωτος μ' έρείπια, καπνίσατε άκόμη· ναι! μέχρις ὅτου δῶ σθεσθῆ, στοῦ πόντου τήν άγκάλην, ἢ φλόξ ήτις σᾶς ήναψε. Καπνίσατε έρείπια τής άτυχοῦς λατρείας, και ὁ καπνός σας ὑψηλά, ὡς φθᾶσ' εις θεῖους κόσμους, ένθα ανάσσει προσφιλεῖς ἢ θεία Ἄφροδίτη. Εἶναι ὑστάτη δένσις θνησκούσης μου καρδίας, εἶναι ὑστάτη προσευχή, και ιερά θυσία.

Ἄσθη! γλυκεῖ' άνάμνησις τής λατρευτῆς πατρίδος, άτινα φεῖ! έκόμψα επί τής κεφαλῆς μου, μετ' τὸν βράχου τούτου, συγγνώμην, σᾶς ἀφήνω μετ' τὰ θερμά μου δάκρυα, σᾶς λούω προσφιλεῖ μου, και

σᾶς αποχωρίζομαι πιστοὶ φαιδροὶ μου σύντροφοί, τὸ κύμα θὰ σᾶς φέρῃ εις τήν άκτὴν τής Λέσβου, και αναγγεῖλατε εκεί τὰς τελευταίας μου στιγμάς, τὸς τελευταίους θρήνους. Έδώ, ἀφῶνοι μάρτυρες σκληροῦ μου πεπρωμένου, εκεί, του πένθους κήρυκες, τής συμφορῶς, του τάφου.

Θάλασσα μη με λυπήσαι, σὺ μη μαυρίζῃς οὐρανέ, τὰ κύματά σας και αἱ νεφέλαι, δὲν με φοβίζουσι δὲν με πτοοῦν, διότι σκέπην αὐτὰ θὰ έχουσι και ἡ καρδία και ἡ ψυχῆ·

Θέλω πλὴν ὅμως ήρεμα τὰ κύματα νὰ ψάλλουσι του Φάωνος ὄδῶν, ὅταν ἐγὼ ἀφήσω εις επιφάνειαν αὐτῶν ὑστάτην μου πνοήν, και τότε νέφη χαρωπά, ὡς σχηματίσουσι μνήμα, ὅπως κρύψουσι τὸν έρωτα, τὸν έρωτα εκείνου...

Ὡ ἡ καρδία ὡς σθεσθῆ' στοῦ πόντου τήν άγκάλην, και τήν ψυχὴν τὸ σάβανον νὰ περιβάλλῃ λάθης, τὸ δὲ σαρκίον των πληγῶν, και των παθῶν τὸ σῶμα, εκεί βαθέως τὰ φυτὰ τής άλμης ὡς καλύψουσι, τὰ φήκη ὡς κυπάρισσοι, τὰ ὄστρεα ὡς άνθη· ὦ, ναι, εκεί εις τὸν βυθόν θὰ εὔρω ήσυχίαν, και πᾶν μου ήχος επί γῆς ν' απολεσθῆ, νὰ σβύσῃ. Μάτην των φίλων ἢ φωνῆ νὰ με καλῆ και πάλιν, μάτην οἱ στόνοι δεσποινῶν οἱ θρήνοι νεανίδων. Σαπφῶ νὰ μη φωνάζωσι «Σαπφῶ έλθε και πάλιν νὰ ζῆς εις τὰς καρδίας μας νὰ ζῆς μετ' τὰς ψυχὰς μας, νὰ ζῶμεν διά σου. Έλθε νὰ μείνης μετ' ήμῶν, ὡ προσφιλεῖς καρδία, ὡ ποθητῆ θυγάτηρ μας, ὡ ἀδελφή, ὡ μητῆρ!...» Ὡ Ζεῦ, πάτερ άθάνατε, σὺ μόνος θὰ γνωρίζῃς ὅπόσον, φεῖ, ήγάπησα τὰς συμπα-

ΣΑΠΦΩ

θεῖς μου φίλας, πλὴν, σύγγνωθι, ἴκέσει! μετάνοιαν δὲν έχω· ὦ ὄχι τ' απεφάσισα, νὰ αποθάνω θέλω. Τὸν θάνατόν μου επιζητῶ μόνον, ὡ εἶναι ἐγκλημα ἴσως αὐτό, ἀλλά φεῖ! δύναμαι πλέον νὰ ζῆσω, ἀφου τὸν βίον μου τὸν μισῶ;

Ὡ ναι, πατρίς μου, θὰ αποθάνω, μακράν σου μόνη και δυστυχῆς, μακράν σου έρημος, τεθαλιμμένη, γονέων, φίλων, σου ὄρφανή!

Συγγνώμην! ἴσως νὰ βεβηλώνω, τοιαῦτα ὀνόματα θεία σεπτά, πλὴν λέξεις ταῦτας μ' ἀφήκε μόνον, ἢ μνήμην· τ' άλλα μ' εἶναι σκιά.

Παντοῦ έκτείνει πτέρυγας άνηλεῆς ἡ τύχη, και περιβάλλει ὡς σκιά τής είμαρμένης πέπλος καλύ-

πτων εις την αυσον, του παρελθόντος λήθην, καλύπτων την εικόνα μου των αδακρύτων χρόνων. Τα τόσα μειδιάματα του μέχρι τουδε βίου, τα χείλη μου απέμαθον, αή' διου έψυχράθησαν, υπό πνοής θανάτου, όστις ήρém' έμάρανε της ήβης μου τα άνθη, κ' έδω μοιραίως μ' έφερε εις άχαριν νυμφώνα, άφου ύμένοιον ποτέ επί της γής να ιδω μοι ήτο φεύ! γραπτόν...

Θωπεύετε σεις τρέμουσαι και παγωμένοι χείρες, της λύρας τας χορδάς, ναί, μέχρις ότου και αυτής ό τελευταίος φθόγγος, πιστώσ ακολουθήση, ύστάτην μου πνοήν θωπεύετε την σύντροφον, ήτις θα συνοδεύση, άχώριστος εκείνην, με' ής συναντηράφη, συνέζησε, συνθνήσκει θ' αναπαυθή υπό σιγήν κ' υπό τή ήρεμίαν, εκεί ένθα δέν φθάνουσιν ή λύπη κ' οι κλαυθμοί, οι σπαραγμοί και οίμωγαί, ή θλίψις και τό πένθος' εκεί ένθα του έαρος είν' άγνωστος ή όψις, ένθα τό φώς είναι σκια, και ή σκιά ήμέρα, ένθ' άνεμοί δέν πνέουσιν, ούδ' αι καταγίδες, ούδ' ή βροντή του ούρανού ταράσσει την γαλήνην, ένθα ζωή άμίλητος, ένθα κοινός ό τάφος...

Αχ! προσφιλέσ μου ήδαλα άθών και άγνόν, πεφιλημένη μοι μορφή της μαύρης κοτοικίας...

Ω εις την γήν έθρήνησα, και έκλαυσα πενθίμως' πλάν θέλω άκόπως και έδώ, τό τελευταίον άδκου, να χύσω περιλύπως, και με κλαυθμούς του τάφου μου να ψάλλω και τό άσμα. Θέλω τας τελευταίας μου σπονδάς' δώ να τελέσω, εις τον μοιραϊον λίθον μου, τον βράχον του θανάτου.

Ίδου ό τάφος άνοικτός, όστις θα με έγκλείη, βαθέως εις τα σπλάγχνα του. Του βίου μου τό λείψανα, εκεί θα έσωκλείσω, πλάν μόνον ή καρδιά, — ω Ζεύ! ής ήτο δυνατόν, — υπεράνω των ύδάτων, να επέπλεεν ήρέμα, ως ή λύρα του Όρφέως, όπως ζ της άκτής της Λέσθου, εις την άμμον έκβραστή, όπως ιδη άπαξ έτι, τον άνηλεή εκείνον, και άνοιξη εμπροσθέν του, όπως τελευταίον χαιρε τφ δωρήση περιλύπως, και φωνήση μη λησμονεί, μη λησμονεί ω σκληρέ...

Η Μούσα φεύ! έσίγησε, άπέλην, ήφανίσθη.

Έρμος έμειν' ό βράχος, πένθιμος και κατηφής, και νεκράνθεμα έκόσμου, τας μελαίνας του πλευράς, άτινα εκ των δακρύων της Σαπφούς είχαν βλαστήσει, κ' επί της έπιφανείας, εκ μικρού μυρσίνης κλάδου, εκ του στέμματος εκείνης, δένδρον ήδη μύρτων θάλλει, και μετά στοργής καλύπτει έδαφος πεφιλημένον, ένφ' κεί την φωλεάν της έπνεεν ή άλκυών, τό πτηνόν της εϊμαρμένης, ίνα ψάλλη άναμνήσεις, ίνα κλάη με έρώτων τούς σπαρακτικούς κλαυθμούς.

Η.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ

Η ήθική έλευθερία του ανθρώπου άγει αυτόν εις τό να σπουδάξ η βήμα προς βήμα την Φύσιν, όχι μόνον αποθαυμάζων αυτήν διά τό μεγαλείον των φαινομένων της, αλλά και υπό της ανάγκης προς την σπουδήν ταύτην έλευόμενος, διότι εκ της φύσεως άρύεται τά μέσα, δι' ών δύναται να διατηρηθή επί τουσ προσώπου της γής.

Είναι λοιπόν έμφυτον τφ ανθρώπφ να έρευνά και να εύρίσκη τας αίτίας και τούς νόμους των εν τή φύσει πραγμά-

των και φαινομένων, ή δέ Ιστορία έχει ήμιν να δείξη τας μακράς τριβους και τούς μεγάλους άγώνας, ους διήλθε τό ανθρώπινον πνεύμα κατά την έπιμοχθον ταύτην αναζητήσαι της άληθείας, τούτέστι της γνώσεως της ένούλου φύσεως και της λογικής ψυχής, και του συνόλου αυτών, ήτοι του κόσμου.

Εις την έλληνικην Μυθολογίαν ανατρέχοντες πληροφορούμεθα μόνον όσον άφορά την δημιουργίαν των ανθρώπων, ότι δηλαδή ούτοι παρήχθησαν, είτε εκ της γής άμείως πεφυκότες (αυτόχθονες), είτε εκ τινος θεού καταγόμενοι. Μετά τον κατακλυσμόν όμως, συμβάντα τήν Ισ' π.χ. εκατονταετηρίδα, δι' ου ό Ζεύς έτιμώρησε την Έλλάδα, ό Δευκαλίων και ή Πύρρα θελήσαντες ίσως να πολλαπλασιάσωσι τούς άπογόνους αυτών ταχύτερον των όμοίως υπό κατακλυσμού παθόντων Άσσυρίων και Έβραίων, παρήγαγον πάλιν ανθρώπους (Έλληνες), ρίπτοντες όπισθεν αυτών λίθους, ήτοι εκ των όρυκτών τό τελειότερον επί της γής όν. Έκ της Έλληνικής όμως Μυθολογίας, ύποδείγματος άπαράμιλλου εύφυίας έλληνικής, μακθάνομεν μάλλον θεών δημιουργίαν ή υπό θεών δημιουργίαν όντων.

Εκτενέστερον περί της δημιουργίας των όντων όμιλεί ή άγια Γραφή εν τή Γενέσει του Μωυσέως, του όποιου τό κοσμολογικόν σύστημα, φ παραπλήσιον και τό του Όβιδίου, είναι ότι μία και μόνη Άρχή διδει εις τό πάν την ύπαρξιν και την ζωήν, και κυβερνά πάντα τά τμήματα του μεγάλου αυτης έργου προς ένα και τον αυτόν σκοπόν τουθ' όπερ εν επιστημονική γλώσση μεθερμηνεύόμενον σημαίνει ότι, έν παρτηρήσωμεν την θαυμασίαν άρμονίαν και σκοπιμότητα των ενεργειών των φυσικών δυνάμεων και αναλογισθώμεν, ότι αυτή δέν δύναται να προέλθη εκ δυνάμεων, άνευ συνειδήσεως ενεργουσών, όποιος ή πείρα παριστά εις ήμάς τας φυσικάς δυνάμεις, πληροφορούμεθα άδιστακτως, ότι ό κόσμος ούτος δέν είναι τί άπόλυτον και ανεξάρτητον, ούτε κατά την έξωτερικήν αυτού όψιν (ρέουσιν και μεταβλητήν), ούτε κατά την έσωτερικήν (άπλην δυναμικήν), άλλ' εξαρτάται από άλλου όντος άπόλυτου και παντελούς, όπερ είναι πρωτίστη αρχή και έλευθερά αίτία των φυσικών όντων, και λόγος έσχατος της διηνεκούς αυτών αλλοιώσεως και ζωής' εν άλλαις λέξεσιν τό άπόλυτον τουτο έν υπέρκειται της κοσμολογικής ούσίας. Ένυτεθεν έχομεν τό αξίωμα της θεωρίας του κόσμου: «Ο κόσμος και δημιουργία των όντων πηγάζει εκ της θείας δυνάμεως.»

Βεβαίως εν τφ μεγαλοπρεπέι επί της φύσεως ποιήματι του Μωυσέως δέν πρέπει να ζητώμεν την θετικήν της Άλγέβρας' αλλά την άνθηράν της ποιήσεως γλώσσαν, ως τουτο καταφαίνεται εν τή εικόνη του Άδάμ και της Εύας. Άνθρωποι πλήρεις λόγου, τον νοϋν εξησκημένους, συνειδησίαν έχοντες άσφαλή, ως τουτο άπέδειξαν επί της περιπέτειας του όλεθρίου εκείνου μήλου' έσέβοντο τούς νόμους της εύσχημοσύνης, ήσαν οι έφευρεται των της άμπελου φύλλων, εκείνων, άπερ οι άγαλακτοποιοι έπειτα έδανείσαντο παρ' αυτών, καλοί και εύρωστοι, ζεύγος ευείδέστατον, εύάρεστον τοίς πάσι, κατά πάντα αξίον της μάλλον πεπολιτισμένης κοινωvίας, και όμως όντες πρωτόπλαστοι και οι προϊστορικοί του ανθρώπινου γένους πρόγονοι. Βεβαίως όσον άφορά τας επιστημονικάς της Γραφής ιδέας, αυται είναι σύμφωνοι με τας τότε γνώσεις και παραδόσεις των Έβραίων. Έν τή Γραφή δέν θέλομεν ζητήση επιστήμην, εν ή άφίεται να τελειοποιή έαυτον ό άνθρωπος διά του λογικού αυτού, όπερ ό Δημιουργός έδωρήσατο αυτφ προς τουτο. Αι δε δήθεν υπό τινων άνακαλυπτόμεναι εν τή Γραφή αλληγορικάς εκφράσεις, ως π. χ. ότι αι έπτά της δημιουργίας ήμέραι της Γενέσεως παριστώσι τας έπτά της σημερινής Γεωλογίας περιόδους, όμοιάζουσι με τό του Πλάστονος, όστις διείδεν εν τοίς έπεισι του Όμήρου την τριαδικήν ύπόστασιν του Θεού. Η άγια βίβλος μόνον την ήθικήν διδάσκει και τόσον άπαράμιλλον, τόσον ύψηλήν, όσον δέν φαντάζονται οι δήθεν της θρησκείας υπέρμαχοι.

Όπως ιδιαιτέραν περίοδον επί του θέματος της των όντων

δημιουργίας αποτελούσιν αι γνώμαι των διαφόρων φιλοσόφων της άρχαίας Έλλάδος, των όποιων έκαστος κατά τό φιλοσοφικόν αυτού σύστημα εξήγει την δημιουργίαν και την επί της γής εμφάνισιν των φυτών και των ζώων. Οι φιλόσοφοι ούτοι, καιτοι έλάχιστα επί της παρατηρήσεως στηριζόμενοι, εξέφερον εν τούτοις γνώμας εύφυστάτας και ένιαχού μάλλιστα κατά πολύ προσεγγίζουσας προς τά όρια, εις ά σήμεραν έφθασεν ή επιστήμη.

Έν τή θαλάσση τά σπέρματα του κόσμου, λέγει ό Ηράκλειτος. Ό δέ Θαλλής θεώρει πάντων των όντων άρχήν τό ύδωρ, και ό Αναξιμένης τον άέρα, εξ ου άραιόμενου πύρ γενέσθαι, είτα νερός, είτα έτι μάλλον ύδωρ, είτα γήν, λίθους και τά λοιπά. Άξία όμως προσοχής είναι ή του Πυθαγορείου φιλοσόφου Έμπειδοκλέους γνώμη, επί της δημιουργίας των φυτών και των ζώων.

Κατ' αυτόν τά φυτά, όπως και τά ζώα, είναι έμφυχα' παρήχθησαν δε τά φυτά εκ της γής πρό των ζώων και πρό του διακριθηναι την ήμέραν της νυκτός, τουθ' όπερ και ή Γραφή λέγει, ότι πρώτα έδημιουργήθησαν τά φυτά, και έπειτα ό ήλιος' είναι πάντα έρμαφρόδιτα ένεκα της συμμετρίας της κράσεως, και είναι μέρη της γής, όπως τά έμβρυα είναι μέρη της μήτρας. Τήν δε των ζώων και φυτών γένεσιν διαιρεί ο Έμπειδοκλής εις τέσσαρας περιόδους, καθ' ής βαθμύδον ηξάνοντο και έτελειοποιούντο' και κατά μιν την πρώτην περίοδον δέν υπήρχον μορφαί έσχηματισμένα φυτών και ζώων, άλλ' άσυμφυέσι τοίς μορίοις διεξευγμένα φυτά τε και ζώα (ό κοκκόλιθος των γεωλόγων)' κατά την δευτέραν περίοδον συνερχόμενα τά μόρια περί κέντρα έσχημάτισαν είδαλα, ήτοι μορφαί άτομικά (έγγυματικά ζώοφια)' κατά την τρίτην περίοδον έσχηματίσθησαν τά άλληλοφυή, ήτοι τά εξ άλλήλων γεννώμενα (ζωόφυτα)' και κατά την τετάρτην περίοδον εγεννάντο τά ζώα δι' άλλήλων και τά φυτά δι' άλλήλων, τά μιν φυτά πυκνοθέισης της τροφής, τά δε ζώα εξ επερεθισμού του σπερματικού κινήματος, ένεκα της εύμορφίας των γυναικών. Κατά μικρόν δε τά ζώα διεκριθθησαν εις διαφόρους τάξεις αναλόγως των κράσεων των, και τά μιν είδιώτευσαν εν τφ ύδατι, τά δε εν τφ άέρι, έως αν πυρόδες έχη τί πλέον, τά δε βαρύτερα επί την γήν, τά δ' ισόμοια τφ κράσει εν τφ ύδατι και εν τφ άέρι (άμφίβια). Έν ταις γνώμαις ταύταις του Έμπειδοκλέους εύρίσκομεν αναλογίαν ου την τυχοϋσαν προς την σημερινήν του Δαρβίνου θεωρίαν.

(Έπειτα τό τέλος.)

Μ. Κ. Στεφανίδης δ. φ.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Η ΦΥΣΙΣ
ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ — ΕΙΚΟΝΕΣ

Και ή συνδρομή μένει ή αυτή:
(Έσωτερικού. δρ. 8. Έξωτερικού. φρ. χρ. 12.)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Όλίγον βραδύτερον άνεκαλύφθη ή νιτρογλυκερίνη, ήτις είναι κρᾶμα νίτρου γλυκερίνης και θεϊκού οξέος. Η άνακάλυψις αυτή κατετάραξε μάγως τούς κύκλους των χη-

μικών, βιομηχανών και τούς όπαδούς της πολεμικής τέχνης. Ούτως άποτελείται μίγμα εκ άκρον επικίνδυνον διά τό εύρηστον αυτού. Ο έλάχιστος κτύπος, ή έλάχιστη προστριβή δύναται να έπιφέρη τας τρομερότερας συνεπίεις.

Τφ 1864 τό άγγλικόν πλοϊον European εισήρχετο εν τφ λιμένι του Άσπενβαλ. Μεταξύ του φορτίου του υπήρχον και έβδομήκοντα κιβώτια έπιγεγραμμένα «Έλαιον Γλονόιν» (Glonoin oil). Μόλις δε ήρξατο ή εκφόρτωσις αυτών, άπείσις τρομακτική έκρηξις επηκολούθησε παραχρήμα. Ότε δε πανταχόθεν συνέρρευεν ό λαός προς την σκηνήν του θεάτρου, τό πλοϊον ήχεν εξαφανισθή ή μάλλον μεταβληθή εις παντοειδή συντρίμματα επιπλέοντα της θαλάσσης. Η προκουαία παρουσίαζεν έκτεταμένη πυράν εκ καιόμενων ξύλων, αι παρακείμεναι οικίαι ήχον διαρραγή, έξηκοντα άτομα δέν άνευρέθησαν ειμή βαθμύδον και μετά πολλήν ώραν έντελώς άπνηθρακωμένα και μεταμορφωμένα, τό πάν δε παρίσταν οικτρότατον θέαμα των αποτελεσμάτων της βιομηχανικής κατασκευής της νιτρογλυκερίνης.

Εις έφευρέτης, βραδύτερον, συνέλαβε την εύφύα ιδέα να στερεοποιήση, ούτως είπεν, την νιτρογλυκερίνην, τή βοηθεία σπογγώδους τινός ούσίας, του άποπρίματός του ξύλου (sciure de bois), ως εν παραδείγματι, ή πρακτικώτερον διά τινος χαλικώδους κόνωος άπαντώσεως ιδίως εν Άνοβέρφ, όπου καλείται Kieselguhr. Και όντως, αι κινδυνώδεις ιδιότητες της φοβέρης ταύτης ούσίας σπουδαίως ούτως μετεβλήθησαν.

Ταύτην ήδη δύναται τις να κούση εις τό φως κροπηρίου, να την κτυπήση διά σφυρίου, να την ρίψη άνωθεν βράχου επί λίθων, χωρίς να δύναται να άναφλεχθή. Τοιαύτα πειράματα έγινοντο επί τινων νορμανδικών βραχωδών άκτών. Πλάν έν έκραγή καταγνητικόν καψύλιον εν τφ μέσφ της άάκου ταύτης ούσίας, τότε μόνον αυτή έκρηγνυται μετά φοβερού ταράγφου, όμοίου του της νιτρογλυκερίνης. Η ούσία αυτή, ή στερεοποιηθείσα ούτω νιτρογλυκερίνη, είναι ή λεγομένη δυναμίτης.

Η δύναμις της έκρηξεως της δυναμίτιδος, ή εύκολος χρήσις αυτής και ή σχετική ασφάλεια, ήν κέκτηται ή διαχείρησις της, επέτρεψε την εισαγωγήν αυτής εις την βιομηχανίαν, ένθα ήμολογουμένως παρέχει μεγίστην έκούλευσιν. Πωλείται, ως γνωστόν, εν είδη φυσγγίων, και κυλίνδρων όλίγων αναλόγων προς βεγγαλικά πυροτεχνικά πύραυλα' γίνεται δε χρήσις ταύτης εις άπαντα τά μεταλλεία, εις άπαντα τά λατομεία όπου μεταχειρίζονται φυσγγία δυναμίτιδος' και επειδή ταύτα τίθενται άνα σειράς τεσσάρων, πέντε, ή πλειόνων φυσγγίων διά την άνατιναξιν βράχων κλπ., ό έλεγχος της καταναλισκομένης ποσότητος της δυναμίτιδος καθίσταται σχεδόν άδύνατος.

Πολλοί λατόμοι θεωροϋσι παίγνιον να έχωσι παρ' έαυτοίς ή και εν τοίς θυλακίοις των ένα ή και περισσότερα φυσγγία δυναμίτιδος, εξ ου ποσάκις δέν συνέβησαν δυστυχήματα και ενίοτε έγκλήματα!

Άλλ' ή δυναμίτις δέν είναι, υπό έποψιν δυνάμεως, ή τελευταία λέξις των έκρηκτικών ούσιων, διότι πολλοί κατόπιν χημικοί κατέγειναν και έτι καταγίνονται ν' άνακαλύψωσιν ύλας επί μάλλον ισχυροτέρας και φοβεροτέρας. Τινές δε τούτων επιδιώκουν εν ταις αναζητήσεσιν αυτών τοιαύτα, προς χρήση ιδίως της πολεμικής τέχνης, και τουτο γίνεται παρ' άπασι τοίς έθνεσι. Λέγεται μάλλιστα, ότι ό προσεχής πόλεμος θέλει είσθαι ουχι κοινός τις πόλεμος, αλλά μάλλον «συναγωνισμός έκρηκτικών ούσιων». Άνάλογοι αναζητήσεις γίνονται ταύτοχρόνως και υπό έποψιν βιομηχανικήν, και ύπάρχει έτέρα τις τάξις, ιδίως όλωσ αναζητητών, ουχι όλίγων ενθέρμων, μετ' Ισου ζήλου και μανίας καταγινόμενων εις την τελειοποίησιν των έκρηκτικών ούσιων. Ούτοι είσιν οι όπαδοι του προσυλητισμού διά της καταστροφής, ήτοι οι μηδενισται εν Ρωσία, οι φενάιοι εν Ίρλανδία και εν ταις

Ηνωμέναις Πολιτείαις, και οι άναρχικοί εν όλοις ταίς χώραις τής ύψηλιου.

Είς τούς άναρχικούς όφείλονται αι εκρήξεις τών Παρισίων, του Βορδώ, τής Λυώνης, του Ρουμπέ. Αι δε τελευταίαι γενόμεναι εν Παρισίοις εκρήξεις, φαίνεται κατ' αούτους, ότι άποτελοῦσι τά προκαταρκτικά πειράματα του μέγαλου έπελευσομένου τελικού άνατιναγμού.

Οι μηδενισται, μετά τινος ύπ' αυτών γενομένης άνεπιτυχείς άποπειράς, κατώρθωσαν να φονεύσωσιν 'Αλέξανδρον τόν Β', και άπέτυχον εν τινι άποπειρά να φονεύσωσι τόν ήδη αυτοκράτορα τής 'Ρωσσίας.

Οι άναρχικοί φενίαντο 'Ιρλανδοί και 'Αμερικανοί κατέστρεψαν γεφύρας, μνημεία, έργοστάσια, έχρουσι δε τήν ειδικότητα να εισάγωσι φυσίγγια δυναμίτιδος εντός πλινθίων ή όγκων άνθράκων, προσωρισμένων δια τήν θερμασιν πλοίων ή τών εδηροδρομικών μηχανών, εξ ου έγένετο μετά τουτο οι κανονισμοί δι' ών ύποχρεοῦνται οι θερμασται να θραύσωσι πάντοτε τά τεμάχια ταῦτα πριν ή τά θέτωσι εν ταίς έστίασις. Ποσα θύματα, καταστροφάς και δυστυχήματα δέν έπιφέρουν οι άναρχικοί δια του άνωτέρω τρόπου, και δια τόν όποιον μάλλιστα έπαίρονται!

Η βαθμιαία πρόοδος και τελειοποίησις τών εκρηκτικών τούτων ούσιών προδίδουσι όπόσον παντοδύναμος και καταστρεπτική δύναται ν' άποβή προτόντος του χρόνου ή παραγωγή τών ύλων τούτων, άς θέλουσι χρησιμοποιήσαι αι μέλλουσαι γενεαί. Πάς τις δ' έννοιή τήν σκέψιν εκείνην του συγχρόνου σοφοῦ μας, όστις εν τινι θερινή ώραία έσπέρα άναπαλών και θεώμενος τούς διάττοντας άστέρας, τά λείψανα ταῦτα έξκαπνισθέντος πλανήτου, ήρώτα έαυτόν, λέγων: «Τίς βεβαίος ότι ταῦτα δέν είναι άποτελέσματα τυχαίας εκρήξεως ύψείας άποθήκης μελινίτιδος, ήτις άπέτέφρωσε πλανήτην τινά, ούρανίαν τινά γήν. ένθα ή χημεία τών εκρηκτικών ούσιών είναι όλίγον τι μάλλον προκεχωρημένη ή επί τής γήινης ήμών σφαιράς;

Φ. Π.

Η ΣΕΛΗΝΗ

ΕΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΕΝΟΣ ΜΕΤΡΟΥ

(Συνέχεια και τέλος).

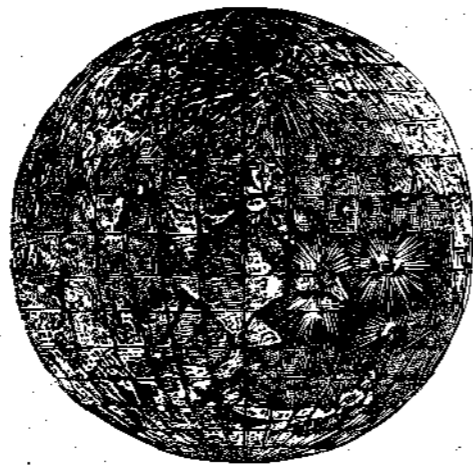
Ούτως έχόντων τών πραγμάτων, βεβαίως δέν δύναται τις ή να επικροτήση εις πάσαν άποπειραν αύξήσεως τής δύναμεις τών οργάνων τής συγχρόνου όπτικής, και πολλάκις ήμεις νύχηθημεν τουτο. Και βεβαίως, ήθελεν είσθαι πολύ ώραϊον να βλέπη τις εις τήν προσεχή 'Εκθεσιν, τό μέγιστον άστρονομικόν τηλεσκόπιον, τό μέγιστον τηλεσκοπικόν κάτοπτρον, όπερ θα ήδύνατο να κατασκευασθή. Θα τό εθαύμαζον πάντες εν τή Στοά τών 'Ελευθέρων Τεχνών, ως άντικείμενον περιεργείας, άνωτερον πάντων τών άλλων, ένεκα τών ελπίδων, άς παρέχει μετά τήν λαϊκήν δε εκείνην έορτήν, θα τό έπεδείκνυον ως γιγάντιον όφθαλμόν νέου οργάνου, ύπό τας καλλίστας συνθήκας τής χρήσεως αύτου, ουχι πλέον εις Παρισίους, άλλ' επί τινος ύψηλής και προνομιούχου θέσεως τής Γαλλίας ή τής 'Αλγερίας. Τότε μόνον θα τό διηύθυνον προς τούς περιέργους κύκλους του σεληνιακού κόσμου, ή κάλλιον έτι προς τας αίνιγματώδεις διώρυγας του 'Αρεως, και θ' άνεμένε τίς ούτω να ίδη νέαν τινά ούρανίαν άνακάλυψιν, ήτις ίσως θα έξέπληττε άπαν τό ανθρώπινον γένος.

Εν τή όπτική ως και εν τή άστρονομία ύπάρχουσιν έτι μεγάλαί πρόοδοι προς ποαγματοποίησιν, και από τινων μινών βλέπομεν, ότι νέον βήμα έγένετο, άρκούντως περιέργον, εν τή μελέτῃ τής σελήνης. Ούτως από τινος χρόνου λαμβάνονται έξαιρετοι σεληνιακαί φωτογραφίαι εν τῷ μεγάλῳ

ίστημερνοχώρῳ του 'Αστεροσκοπίου του όρους Χίμλτον, περιού έποιησάμεθα άνωτέρω λόγον, και αι φωτογραφίαι αύται λαμβανόμεναι τῇ βοηθεία του ισχυροτάτου τηλεσκοπίου του κόσμου, ήδη μεγαλύνονται δι' εύφοῦς τινος μεθόδου του Διευθυντου του 'Αστεροσκοπίου τής Πράγας, του κ. Βένικ.

Η λαμβανόμενη σεληνιακή φωτογραφία είναι 15 εκατοστών περιπου του μέτρου, ή δε μεγέθυνσις είκοσαπλασιαία, όπερ άντιστοιχεί προς σεληνιακόν δίσκον 3 μέτρων διαμέτρου περιπου, και προς τηλεσκοπικῆν μεγέθυνσιν, άνωτέραν τών 1,000. Συνεπώς, εν μιᾷ τών φωτογραφιών τούτων, τήν όποιαν ελάβομεν ισχύτως και εδημοσιεύσαμεν εν τῷ ήμετέρῳ περιοδικῷ «'Αστρονομία», διακρίνονται λεπτομέρειαι τινες, άς οὔδέποτε μέχρι τουδε παρετήρησαι τις έτι επί του ήμετέρου δορυφόρου, αξιοσημειώτως δε κυματοείσας γραμμάς, προσομοιαζούσας προς άπεξηραμένους ποταμούς. Ένταῦθα έγκείται νέον έδαφος άπροσοκῆτων άναζητήσεων, και θα ήδύνατό τις δια προβολών να μεγαλύνῃ έτι τας εικόνας ταύτας, όπόταν λαμβάνονται έντελῶς εύκρινεῖς.

Αρ' έτέρου ο άμερικανός άστρονόμος Γουλιέλμος Πίκεριγγ, όστις έγκαθίδρυει τό γε νῦν έχον άστεροσκοπίον επί τών ύψηλῶν όροπεδίων τής Περουβίας, άνήγγειλεν ότι συνέδησαν μεταβολαι τινες εις τρεῖς κρατήρας τής σελήνης, και ούτω τίθησι ύπό συζήτησιν τήν άρχαίαν δοξασίαν του Ούλλιαμ Χέρσελ, περι του δυνατου τής συγχρόνου ενεργείας τών άπειραριθμῶν ήφαιστειών, άτινα καταπλημμυροῦσιν τήν επιφανείαν του ήμετέρου δορυφόρου. Νέον έδαφος περιέργων άναζητήσεων μάς καλεῖ και έδῶ.

Η Σελήνη ως φαίνεται τήν σημερον δια τών τελειοτέρων όπτικῶν οργάνων.

Όστε, ως βλέπομεν, ή πρόοδος βαίνει επί τά πρόσω και θα βαίνει. Μεγαλύνωμεν, τελειοποιήσωμεν όσον ήμιν έφικτόν τά τόσον ήδη εύφυά όργανα τής νεωτέρας όπτικής, και εύχηθώμεν, όπως θαυμάσωμεν εν τῇ 'Εκθεσει του τέλους του αιώνος τούτου, τόν κολοσαϊόν φακόν, περιού άνωτέρω ώμιλήσαμεν, και ίδωμεν αυτόν κατόπιν χρησιμοποιούμενον εις άνωτερόν τι άστεροσκοπίον. Και δέν θα ίδωμεν μὲν βεβαίως τήν σελήνην εις άπόστασιν ενός μέτρου, πλην θα ίδωμεν έτερόν τι βεβαιώτερον και αληθέστερον.

Πρό όλίγου είπομεν, ότι ή 'Εκθεσις του 1900 θέλει είσθαι τό τελευταίον έτος του αιώνος τούτου, και ουχι τό πρώτον έτος του είκοστού αιώνος, διότι συμβαίνει άπάτη τις ένταῦθα. Και δῆ, ο είκοστός αιών θ' άρχίσῃ τήν 1ην 'Ιανουαρίου του 1901 έτους.

Κάμελλος Φλαμμαρίων.

(Εκ του Γαλλικού)

Φ. Π.

ΚΟΡΗ ΑΘΙΓΓΑΝΙΣ

Επέπρωτο αι 'Αθήναι του ιθ' αιώνος να καταστῶσι τό κοινόν καταφύγιον, ώσει νῦν μόλις να εκτίσθησαν και ως νέα 'Ρώμη να προσκαλώσι πανταχόθεν πελάτας. Βλέπει τις ένταῦθα φέρδην μίγδην τό τρικαντό παραπλευρώς τής βράκας, τό ύψηλό παρά τής βλαχόκαλτσε, τόν λόρδον Α παρά τόν χαλβατζή, τόν Μίστερ Β παρά τόν μπακαλή, τόν Monsieur Γ παρά τόν μανάβη, τόν Senior Δ παρά τόν μπαλωματή, και τόν Τζέντελμαν Ε παρά τόν λούστρον, όστις ήμέρας τε και νυκτός κρατεί ούρανομήκεις φανούς χαρτινούς διαχέοντας τήν λάμψιν γνωστού ζυθοπωλείου, και εν γένει όπου και αν στρέψη τινάς θέλει ίδῃ μίγμχ ένθα αντιπροσωπεῦνται φαινομενικῶς μὲν όλαι αι μορφαί τής 'Ανατολής και τής Δύσεως, πράγματι δε άσπασαι αι φυλαί και οι χαρακτήρες τής ύψηλιου. Τήν τοιαύτην τακτικῆν παραδόξως πωσ δέν ήκολούθησε τάξις τις ήτις άγνωσῶσα και αύτή πόθεν κυρίως κατάγεται, που μεταβαίνει, πῶς ονομάζεται, διαμένει μεμονωμένη ως παράσιτος εις τήν «πρώτη χώρα».

Η φυλή αύτη, ή μάλλον ή τάξις αύτη τής άτάκτου άθιγγανικής γενεάς, χρήει ειδικῆς περιγραφῆς, ήτις όμως καθίσταται άδύνατος, εάν φαντασθῇ τις τήν θέσιν του κοινωιολόγου εκείνου του τολμηροῦ, όστις θ' άπεφάσιζε να θυσιάσῃ πάσαν εύγενή θεαν, όπως μίαν στιγμῆν άφιέρωση εις μελέτην τοιούτων όντων.

Είναι φερόικος ή φυλή αύτη σημερον εις τήν 'Αθήνα, μεθαύριον εις τήν 'Ερζερουμ, και μετ' όλίγον εις τό Βελπαρείσον.

Ένταῦθα, κατὰ συνήθειαν καθιερωθείσαν ύπό τών προγόνων των, κατασκηνούσι παρά τό χθαμαλόν εκείνο τής 'Αγ. Τριάδος μέρος. Η εκλογή είναι σωτήριος έννοείται, καθ' ότι εύρίσκονται πῶς μακράν τής πόλεως.

Ός κατοικία χρησιμοποιοῦσιν τσαντήρια εκ προϊστορικῶν ύφασμάτων κατασκευασμένα αποτελούντων μωσαϊκόν εντός ο' αύτου θα ίδῃ τις γαιδουράκια, σκυλάκια, μαιμούδες, γάτες, κοκόρους, κόττες, άρκούδες, ανθρώπους και τών τριών γενών, τσουκάλια, έχυρα, ζύλα και πάει λέοντας. Έδῶ βλέπει τις ένα κοτέτσι, εκεί ένα ταγαράκι από τό όποιον έξέχει μικρά κεφαλή βρέφους ή μάλλον μαιμούς, άκίνητος επί ώρας, εκεί δε σωρόν κοσκίων κρεμάμενον εις τόν μεσαίον στύλον τής σκηνῆς. Προκειμένου δε περι μορφῆς τών λογικώτερον εκεί όντων, αύτη οὔδέν τό κοινόν έχει χρώμα προσώπου βυστιομε-

λανόχρου, όφθαλμοί φρικώδεις, όφρεῖς ως δύο μύστακες κακούργου, ρίς ως ήφαιστειον εν διαρκεί ενεργεία, στόμα ως Καϊάδας, όδόντες άπαισίοι, όλα έλεφαντοειδή κομπούμενα ύπό αλύσσεων, ντενεκίδων και Σα, κόμη δ' αιωνίως βουτημένη εις ρητινήν τινά. αι χείρες και οι πόδες μορφῆς, χρώματος, σχήματος, ποιότητος άκατονομάστου. Ένδύματα, τά πλέον δυσεύρητα ράκη τής οικουμένης. Έν γένει, έκαστον άτομον τούτων έχει και ένα προορισμόν: τουλάχιστον να φέρῃ τήν χολέραν εις τήν πόλιν, ήτις μετά τσαούτης ύπομονῆς τούς φιλοξενεί. Οι άνδρες φρικαλέοι, αι γυναίκες τρομακτικαί, αι γραίαι 'Ερινυες, τά παιδια μικροί διάβολοι: αι θυγατέρες μόνον είναι ανεκτώτεροι

περιβολή των είναι μεταγενεστέρων χρόνων.

Ενίοτε δε άνακαλύπτει τις εν αύταις χαρίσματα καλλονης και επαγωγού τινος άλλου κάτου μορφῆς πρότυπα.

Η φυλή αύτη διαιρείται εις τμήματα, περιπολίας ούτως είπειν, διασκοπιζόμενας εις τά τέσσαρα τής πόλεως άκρα, πωλούσας τά περιλάλητα κόσκινα, και τό χάρισμα τής μαντικῆς είδύουσαι προς τουτο παντού όπου σφραγισῶσι δουλικό ως τόν μόνον εύάλωτον πελάτην.

Χάλης.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ανθρωπος άθάνατος! όποια μεγάλη ιδέα δια τό δν τουτο, όπερ εν τῇ άθλιότητι επί τινά χρόνον τής αιωνιότητος κυλίσεται, επί ενός του σύμπαντος ατόμου!

Ο υπέρτατος βαθμός του λογικού όντος, είναι ή συν-

αίσθησις, ότι άλλα όντα πολλῶ ανώτερα και ευγενέστερα εισιν αύτου.

Υπάρχουσι στιγμαί καθ' ός ο σοφός παραφέρεται τοσοῦτον, ώστε καθίσταται ανώτερος πραγματικου παράφρονος. Ούτως εύρέθησαν τινες να θεωρήσωσι τόν Χριστόν, τόν Σωκράτην, τόν Πλάτωνα, τούς άποστόλους, και τούς προφήτας, ως φρενοβλαβεῖς εις τόν Leuret, τόν κηρύξαντα ταῦτα, φανταζόμεθα όποιαν αισθησιν έμποιοῦσιν εις τήν καρδίαν του αι εικόνες δύο μεγάλων μαρτύρων τής ανθρωπότητος, όν ο μὲν δια του Κωνείου, ο δε δια του Σταυρου προσφέρονται εύγενή ύπερ τής σωτηρίας τών ανθρωπων θύματα.

Ἐάν ὁ θεὸς τῆς ἀληθείας, ὀνομάζεται Πατὴρ τῶν φώτων, σοφία, ὁ κατὰ τῆς φιλοσοφίας ταύτης πόλεμος εἶναι ἀντίθεος, σατανικός.

Ἡ πίστις μαρτυρεῖ ὅτι ὑπάρχει ἐν ἡμῖν στοιχεῖόν τι, ὑπαγόμενον εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας, εἰς οὓς ὑπέκει πάσα ὕλη. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο νοερόν καὶ ἀθάνατον, προὐρίσται νὰ παρακολουθῆ ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου τῆς προόδου τὴν φοράν, ἐνέχει δὲ θεῖόν τι ἀνιψοῦν καὶ ἐξευγενίζον τὰ αἰσθήματα ἡμῶν.

Ὁ νοῦς ἡμῖν ἐστὶν ἐν ἐκάστῳ θεός, εἶπεν ὁ μέγας τῆς σκηνῆς φιλόσοφος.

Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἱστορία ἔχουσι κοινὴν τινα ἰδανικὴν συνθήκην, τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ παραφροσύνη εἰς περιστάσεις τινὰς εἶναι ἡ ὑψίστη εὐεργεσία, παρεχομένη ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης εἰς ἐκείνους, οἵτινες ματαίως τὸν θάνατον προσκαλοῦσι.

Ἡ παραφροσύνη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι τέκνον τῆς μεγαλοφυΐας καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τέκνον τῆς παραφροσύνης.

Ὁ ποιητὴς ἐν μὲν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἐγεννᾶτο, καὶ ἐψάλλεν αἰωνίως τὴν καλλονὴν τοῦ ἀπεράντου κράτους τῆς ἑλληνικῆς δημιουργίας, ἐν δὲ τῇ νῆα κατασκευάζεται, καὶ ἀφ' οὗ ψαύσει ὀλίγον τὰς χορδὰς κλαυθμηρὰς τινος λύρας παύει, καθιστάμενος συνταξιούχος.

Ἡ Ἑλληνικὴ διάνοια ὡς ὑψηλῆς ἀετός, διατρέχει ἐλευθέρως τὴν ἀτελεύτητον τοῦ σύμπαντος διάστασιν, καὶ διὰ τῆς μεγάλης κλίμακος τῶν κόσμων ἐπιζητεῖ τὴν ἀπωτάτην κορυφὴν τοῦ Θεοῦ.

Τὰ θαύματα προξενουσι τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν εἰς τὸ γελοῖον καὶ μωρὸν συναίσθημα τῆς ἀμαθείας.

Ἡ παιδεία τῶν νεωτέρων χρόνων ἐπιζητεῖ τὴν λαμπρότητα αὐτῆς εἰς τὴν ὕλικὴν μόνον περιβολήν.

Αἱ ἐλπίδες εἶναι τὸ ἔνθεον πῦρ τῆς νεότητος, αἱ δὲ ἀναμνήσεις ἡ παρήγορος τοῦ γήρατος βακτηρία.

II

Προτιμότερον εἶναι ν' ἀναζητήσῃ τις ἱπποπόταμον ἐν Ἀθήναις, ἢ φίλον ἀληθῶς εἰλικρινῆ.

Εὐκολώτερον ν' ἀνεύρῃ τις λέοντα ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ, ἢ ἀληθῆ Χριστιανὸν ἐν τοῖς ναοῖς.

Θὲς τὴν χειρὰ σου ἐπὶ τῆς πυρᾶς μάλλον ἢ ἐπὶ τοῦ ῥάσου.

Πίστευσον ὅτι ὠφελιμότερον εἶναι νὰ ἐπαυθῆς

χάριν τῆς φιλοτιμίας σου. ἢ νὰ ζητήσῃς ταύτης τὴν ἱκανοποίησιν παρὰ τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ θάνατος ἔρχεται ταχύτερον, ἀμα δὲν τὸν καλεῖ τις.

Ἡ ἀνάμνησις εἶναι λέξις ἀνευ σημασίας εἰς τὸν ἀχάριστον, ὡς ἡ εὐεργεσία εἰς τοὺς ἐθνικοὺς εὐεργέτας.

Χάης

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΦΥΣΙΝ»

Εὐχρα ῥόδα καὶ ἰα κομποῦσι λαμπρῶς τοὺς λιμῶνας, Ἐσρος αὖρα ὅτε πνέει θυμῆρης, τερπνῆ· Ὁ ῥυαὶ τὴν χλόην ἀρδεύων εὐρύθμω ρέει, παντέρπων, Καὶ ἄστρον μαρμαίρει ἐξ ὕψους φωτίζον τὴν γῆν..... Τότε τὸ πᾶν σελαγεῖ, ἡ δὲ φύσις μαγεῖαν ἔχει, Καὶ ψάλλουσι ταύτην τὰ χεῖλη ἀβρᾶς ἀηδοῦς! Ὡ, ἡρεμία λαμπρὰ καὶ χαρὰ πανταχοῦ βασιλεύει! Σὺ ἔαρ, ὅποσον τὴν φύσιν κοσμεῖς ἰλαρῶς... Φύσιν λαβοῦσα κ' ἡ «Φύσις» λαμπρὰν πρὸ πολλοῦ καὶ γλυκεῖαν

Βαίνει τὴν φύσιν κοσμοῦσα οὕτω τῶν συγγραφῶν!..... Ὡ, ναί· λάμπει θυμῆρης καὶ φέρει καρποὺς αὐτῆ εὐρώστους!

Καλλιλογίας πληθύν, λιαν τερπνὰς ἀρμυγὰς. Ζῆθι, ὦ «Φύσις», λοιπὸν φύσεως τέκνον πάντῃ εὐμούσου Καὶ τὸν γλυκὺν κόσμει τοῦ πνεύματος, σὺ, οὐρανόν! Α. ΓΙΑΚΟΥΜΙΔΗΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ (ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ) ΤΟΥ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΟΥ Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Δὲν ἔμειναν ῥόδα ἀπὸ τὴν γλυκυτάν σου ἀνοίει, διὰ νὰ ῥάνουν τὴν ἀγγελικὴν μορφήν σου, διότι ἡ ἀνηλεὲς τῆς εἰμαρμένης χεῖρ. καὶ μὲ τοὺς τελευταίους καλυκὰς ἐπὶ, σοὶ ἐπλεξε τὸν στέφανον, ὅστις ἀπὸ τὰ θερμὰ μας ῥαντισμένοι δάκρυα σὲ συνοδεύει εἰς τῆς γαλήνης τὸν κόσμον· ἀσπλάγχχνως μὰς ἀφήρπασεν ἡ μοῖτρα ὅλα τὰ μειδιάματα, διὰ νὰ ἐπιχύσῃ ταῦτα εἰς τὸ τελευταῖον χρῶμα τῶν ῥοδινῶν σου χειλέων, ὅπως ἐπανθῆσῃ ἡ ὑστάτη γοητεία τοῦ προσώπου σου, ὅπερ ἐν μέσῳ τῆς ἀγνόητος, τῆς ἀθωότητος, τῆς χαρᾶς, ἐπέπρωτο νὰ περικαλυφθῆ ἀπὸ τὸ σάβανον τοῦ νυμφῶνος τῆς αὐγῆς Χθὲς ὡς ἐπίγειος κάλυξ τῶν ἀνθῶνων τοῦ παραδείσου, διέχεες τὸ μεθυστικὸν τῆς ἀγγελικῆς λατρείας ἄρωμα, πλὴν μὲ τὴν τελευταίαν παρθενικὴν σου στοναχὴν, ἣν ἤκουσαν μόνον οἱ ἀναμένοντές σε ἄγγελοι, ἐμαρᾶνθες ὅπως ἀναθάλλῃς αἰωνίως εἰς τὸν ἀντάξιον τῆς ψυχῆς σου κόσμον.

Τῶν γονέων ἡ ἀγάπη δὲν θὰ θλίψῃ πλέον τὸ χαριτωμένο, τὸ παρθενικὸ, τ' ἀγγελικὸ σου σῶμα, καὶ τὰ χεῖλη μακρὰ δὲν θὰ ἀσπασθῶσι πλέον τὴν ἀγνὴν σου μορφήν, ἥτις ἐσβυσεν ὡς ἡ τελευταία τοῦ ἡλίου ἀκτίς, ἀπέπη ὡς χρυσάλλις, ὡς ψυχὴ, ἠφανίσθη ὡς τὸ ἄρωμα τοῦ μαρανθίνου ναρκίσσου, ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωΐας, ὡς τὸ νεφύδιον τῆς δειλῆς, ὡς ὁ στεναγμὸς θνησκούσης νύμφης, ὡς τὸ ὕστατον βλέμμα ἀπερχομένου ἐξαμήνου ἀγγέλου!

Πλὴν ἡ εἰκὼν σου δὲν ἀπεχωρίσθη ἡμῶν· ἐνεχαράχθη ἐν τῇ τεθλιμμένῃ μας καρδίᾳ.

Ὁ Χρῆστος σου.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου θαλασσοπόρου Χρηστοφόρου Κολομβου, ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τὰ κάτωθι γραμματόσημα, ἕτινα θὰ τεθῶσι, ὡς προανηγγελάμεν, εἰς κυκλοφορίαν, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ 1893.

- 1. Γραμματόσημα παριστάνοντα τὸν Κολόμβον διὰ πρῶτην φοράν πρὸ τῆς Ἀμερικῆς.
2. Γραμματόσημα ἀπεικονίζοντα τὸν στόλον τοῦ Κολόμβου κατὰ τὸν διάπλου.
3. Ἔτερα παριστάνοντα, τὴν ἀποβίβασιν τοῦ Κολόμβου ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὴν φυσικώτερον αὐτοῦ εἰκόνα.
4. Τὸν Κολόμβον ἐκθέτοντα τὰς περὶ τοῦ νέου κόσμου θεωρίας του, ἐνώπιον τῶν βασιλέων τῆς Ἰσπανίας Φερδινάνδου καὶ Ἰσαβέλλας.
5. Τὴν ναυαρχίδα τοῦ Κολόμβου Ἀγίαν Μαρίαν.
6. Τὸν Κολόμβον διηγούμενον τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου του εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἰσπανίας μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, καί.
7. Τὴν εἰκόνα τοῦ Κολόμβου ἐπὶ τὸ φυσικώτερον καὶ οὐχὶ φανταστικῶς, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπεικονίζετο Ἡγεμονικαὶ ὄντως τιμαί!
Καὶ τὰ γραμματόσημα ταῦτα θὰ στολισῶσι ἑκατομμύρια λευκωμάτων τῶν ἀπείρων γραμματοσυλλεκτῶν τῆς ὑψηλῆς, οἵτινες μετὰ τὴν κυκλοφορίαν των θὰ κατατάξωσι αὐτὰ ἐν ταῖς οἰκείαις στήλαις τῶν συλλογῶν των, ἀποθανατίζοντες οὕτω καὶ τὴν ἐπίσημον ταύτην πρὸς τιμὴν τοῦ Κολόμβου δεδομένην παγκόσμιον τελετὴν.

Ρόδς.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ Η ΦΥΣΙΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Νέον δημοσιογραφικὸν σύστημα — Εἰκόνας.

Καὶ ἡ συνδρομὴ μένει ἡ αὐτὴ! (Ἐσωτερικοῦ δρ. 8. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 12.)

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ Τῷ ΕΚ ΜΕΡΣΙΝΗΣ ΚΥΡΙῷ ΑΝΔΡΕΑ· ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ·

Μὲ ἄνθη λεβεντόπουλο, μὲ γκιούλια καὶ μὲ ῥόδα μὲ λούλουδα λευκάνθημα, ζευπούλια δροσερά! τὴν τελετὴν σου εὖσσομα καὶ ἰα κρίνα ὅσα νὰ ῥάνω ἔρχομαι κι' ἐγὼ μὲ μιά εὐχὴ γλυκερά.

Ἐχεις καρδιά, τέτοια καρδιά σὺ μόν' ἄστειρ ἔχεις νὰ λάμπει καὶ ἀξένοιαστο καὶ τόσο χαρπὸ. σὰν περισσότερὰ ἀσπρουλῆς, ἀγνῆς, ἀφροπλάσμενης πατῆ ἢ καρδιά σου πέταμα ἄγνυ καὶ ζηλευτό!

Παρθενικὸ ἀτίμητο κρυφὸ μαργαριτάρι ἀγαπημένο μέσα ζῆς εἰς ἔλων τὴν καρδιά. Εἰς ἄγγέλου οὐράνιο Μερσίνης τὸ καμάρι Εἶθε τῆς λύπης τὸν καὶ μὸ μὴ ποτισθῆς σταλιά.

Δὲν ἔγνώρισεν ἡ τρυφερὴ καρδοῦλά σου Ἀνδρέα περφάνεια μαύρη τί θὶ πῆ, περφάνεια βδελυρῆ. Σὰν τὸν πατέρα σου καὶ σὺ εἰς τὴν ψυχῇ σου μέσα τρέφεις αἰσθήματα ἀγνὰ, ἀγάπη τρυφερῇ!

Θερμὴ εἶν' ἡ ἀγάπη σου—οἱ τόσο λογισμοὶ σου κάθε παλμός, κάθε πνοὴ δλόκληρος ζωὴ! τὴν ζωντανὴ σου τὴν καρδιά, τὴν σπλαγχχνικὴ ψυχῇ σου. γὰ τοῦτο λεβεντόπουλο θαυμάζουσε πολλοὶ.

Μὲ φῶς ἀγάπης σ' ἔρρανεν ἡ πατρικὴ ἀγκάλη δὲν σ' ἔδωκεν ὑπόκρισι καὶ τύφο κρυερό! μὲ ῥόδα σὲ ἐπρόκτισε μὲ τόσα ἄλλα κάλλη μ' ἄρωμα σὲ νανούρτισε καὶ μὲ γλυκὸ παλμό!

Εἶθε ἀυέριμος στὴν γῆ νὰ ζῆς κι' εὐτυχησμένος καὶ μὲ ἐλπίδα στὴν ψυχῇ νὰ γλυκοτραγουδῆς, νὰ μεγαλώνης μὲ δροσιά, σὰν ἄνθος μυρωμένος καὶ πάντοτε μὲ γελαστὴ καρδιά νὰ περπατῆς.

One

ΔΙΑ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ (τῇ διὰ Ἀννα εἰς Αἴγιον)

Ἄννα! πηγὴ ἀκένωτος ἀπείρων χαρισμάτων, Καὶ δῶρων τῶνων φυσικῶν καὶ ἀρετῶν ὑπάτων. Νὰ εἰς χρυσῆς σεμνότητος, ἀγνόητος, καὶ κάλλους Ἐχουσα χάριν ν' ἀφαιρῆς ἐκ τῶν ψυχῶν τοὺς σόλους. Νάματα χύνουσι ἀρετῆς κι' ἀγάπης εὐωδίας Ἐκ δύο πυρίνων ὀφθαλμῶν καὶ μῆς χρυσῆς καρδίας. Ἀπλότης ἤθους, αἰσθημα, ἐν σοί, μελάγχρους φίλη. Σκηνίσαντα σοὶ λέγουσι μὲ σεβασμόν: Οὐλίαι! Ἐσρος Νοέμβριος 1891.

Γ. Α. ΠΟΛΙΤΗΣ.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

- Ἐρ. Τί κάμνει μία κόρη ὑπανδρευομένη; Ἀπ. Κάμνει ἓνα καλὸ κομποδέμα.
Ἐρ. Διατί μὲ τὴν μάχαιραν κόπτομεν; Ἀπ. Διότι εἶναι κοπετρά.
Ἐρ. Ὅποια διαφορὰ μετὰ τὸ ῥάπτου καὶ λωποδύτου; Ἀπ. Ὅτι μὲν ῥάπτῃς ἐνδύει, ὁ δὲ λωποδύτης ἐκδύει.
Ἐρ. Διατί αἱ Ἀθήναι λέγονται πόλις πεφωτισμένη; Ἀπ. Διότι φωτίζονται ἀπὸ πολλὰ φῶτα.
Ἐρ. Διατί σαράνουσι καθ' ἐκάστην τὰς δόδους; Ἀπ. Διὰ νὰ μὴ βλέπωμεν τὰς βυπαρτήτας τὰς ὁποίας καθ' ἐκάστην ἀφίνομεν.
Ἐρ. Ὅποια χρώματα δέουσι αἱ νεάνιδες νὰ προτιμῶσι; Ἀπ. Τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς σεμνότητος.
Ἐρ. Τί βλέπομεν ἐπ' ἀπαξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, δις ἐν τῇ ἡσπέρᾳ, καὶ οὐδαμῶς ἐν τῇ πρωΐᾳ; Ἀπ. Τὸ γάρμμα Ε.
Ἐρ. Τί πρᾶγμα ἀποκαθίστησι πάσας τὰς γυναῖκας ἴσας; Ἀπ. Τὸ σκότος.
Ἐρ. Διατί πορευόμεθα εἰς τὴν κλίνην; Ἀπ. Διότι αὐτὴ δὲν ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

Φοίκα.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Η ΦΥΣΙΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Νέον δημοσιογραφικόν σύστημα — Εικόνες

Και ἡ συνδρομὴ μένει ἡ αὐτή!
(Ἐσωτερικοῦ δρ. 8. Ἐξωτερικοῦ φρ. φρ. 12.)

ΣΟΝΝΕΤΑ

Μεσ' στή νύχτα τῆς ψυχῆς μου,
'ς τῆς καρδιᾶς τὴν τρικυμία
ἢ γλυκειά σου ἢ μορφή.
—'σάν γλυκόφωτο ἀστέρι
ποῦ φωτίζει τὴν αὐγή—
μοῦ σκορπίζει τὸ σκοτάδι
καὶ θαρρῶ πῶς ἓνα χέρι,
ποῦ ποτέ μου δὲν τὸ εἶδα,
μὲ γλυτώνει ἀπὸ τὸν Ἄδην,
καὶ μοῦ δίνει τὴν ἐλπίδα·

Τῆ ἄμα σου ἄμα κυττάζω
μεσ' στή σκοτεινιά μου ἀστράφτει.
νύχτα, μέρα σὲ φωνάζω,
κλαίω... σ' ἀγαπῶ... στενάζω,
καὶ μεσ' στή καρδιά μου ἀνάφτει
φλόγ' ἀτέλειωτη, ἀναλυτή...

'Αθήναι.

Γ. Α. ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΟΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ."

Α. Θ. Κ. Σῆρον. Ζητούμενα φύλλα σὰς ἀπεστείλαμεν προχθές.
'Αριθμὸς λαγείου σας 2215 ἔκ δεξιῶν ἀποδειξέως σας ἀριθμὸς. —
Δ. Ν. Δ. Βόλον. Συνδρομὴ κ. Α. Ζ. ἐλήφθη Ἐυχαριστοῦμεν πολ-
λὸ. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — Ν. Ν.
Βόλον. Ἐπιστολὴ με ἐπιταγὴν ἐλήφθησαν. Πάντες συμπεριλη-
φθήσονται εἰς κληρώσεις. Ἐυχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς πλεῖστον.
— Σ. Μ. Κοινοτάβιαινα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη Ἐυχαριστοῦμεν
πολὸ. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. — Δ. Α. καὶ Κ. Σ. Καλάμας.
Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν πολὸ. — Π. Β. Πύργον.
Ἐπιστολὴ με χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀναμένομεν καὶ λοιπῶν ἀπο-
δείξεων ἐκκαθάρισιν, ἵνα τακτοποιήσωμεν ἀριθμοὺς κληρώσεων. —
Π. Ε. Ἰοθμία. Σειρὰν φύλλων τρίτου ἔτους σὰς ἀπεστείλαμεν προ-
χθές. — Δ. Π. Πατρας. Ὑπεσχέθησαν ταχίστην ἐνέργειαν. Ἀναμέ-
νομεν. — Σ. Ι. Π. Κεφαλληνίαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη Ἐυχαρι-
στοῦμεν πολὸ. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. — Α. Σ. Βουκουρέσιον.
Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν πολὸ. Ἀπόδειξιν λαμβάνε-
τε ταχυδρομικῶς με ἐπιστολήν μας. — Ν. Δ. Παρισίους. Ἄσθρον
ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Νέας ἀγγελίας ἀπεστείλαμεν. Φροντίσατε
δέοντα. — Ν. Κ. Σεβαστούπολιν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ὄνομα διωρ-
θώθη. Φύλλα σὰς ἀπεστείλαμεν. — Π. Χ. Γαλάζιον. Χρήματα ἐ-
λήφθησαν σὰς ἐγράφαμεν. Ε. Β. Π. Καβάλλια. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη.
Ἐχει καλῶς. Ἐγράφωμεν. — Η. Κ. Σῆρον. Ἀναμένομεν ἐκκαθάρσιν
— Μ. Β. Πατρας. Ἐλάβατε ἐπιστολήν μας; — Γ. Κ. Ὀδησσόν.
Παρακαλοῦμεν ἀπαντήσατε εἰς ἐρώτησιν μας, πρὸ τοῦ νέου ἔτους.
— Π. Π. Ὀδησσόν. Συνδρομὴν σας δὲν ἐλάβομεν εἰσέτι. — Η. Κ.
Σῆρον. Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένων ἐλήφθησαν. Προσεχῶς γρά-
φομεν. Ἐυχαριστοῦμεν. — Γ. Φ. Μεσσήνην. Ἐπιστολὴ καὶ ἐπιταγὴ
ἐλήφθησαν Παραγγελία σας ἰκτελεσθήσεται. Ἦσυχθε. Ἀπόδει-
ξις ἐν παρόντι φύλλῳ. Ι. Κ. Γ. Βραϊταν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀπην-
τήσαμεν. — Γ. Π. Σῆρον Ἀρμόζουσιν αὐτηρήσθητε(!) εἰς συνταξί-
σους τοῦ Ἑλικῶνος; Βεβαίως ὄχι.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων κ.κ. συνδρομη-
τῶν καθυστεροῦσιν ἐτι τὴν συνδρομὴν των τοῦ ἤδη τρέ-
χοντος ἔτους, ὅπως εὐαρεστοῦμενοι ἀποστελῶσιν ἡμῖν
ταύτην ὡς τάχιστα, εἴτε ἀπ' εὐθείας δι' ἐπιταγῆς,
χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους ἢ γραμματοσημῶν,
εἴτε διὰ μέσου τῶν κ.κ. ἀνταποκριτῶν μας, διότι ἐκτὸς
τοῦ ὅτι βαδίζομεν ἤδη τὸν ἑννατὸν μῆνα τοῦ 3ου ἔτους,
ὅτε πάντες ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι ἀποστελλῆ ταύτην, ἐπει-
γόμεθα καὶ νὰ τακτοποιήσωμεν τὰς κληρώσεις τῶν
λαχείων, εἰς ἃ μόνον οἱ πληρώσαντες ἐγκαίρως τὴν ἐτη-
σίαν συνδρομὴν των θὰ λάβωσι μέρος.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ο Ἰωάννης ὁ Παπᾶς ποῦχε καλὸ κουρεῖο
Δίπλα στοῦ Κώστα Χαραμῆ τὸ μέγα καφενεῖο.
Γνωστοποιεῖ μετὰ χαρᾶς σ' ὅλη τὴν πιλατεία.
Πῶς τὴν Ὀμόνοι' ἀφῆσε τὴν ὠμορφὴν πλατεία
Καὶ πῆγε σ' ἄλλο ποῖδ καλὸ κουρεῖο καὶ μεγάλο,
'Οπου θὰ ἔχη στὸ κλουβὶ καὶ ἓνα παπαγάλο
Καὶ θὰ φωνάζη, «ὁ Παπᾶς εἶνε ἰδῶ, ἐλάτε!»
Καὶ σεις με ὅλη τὴν καρδιά ἀμέσως θὰ γελᾶτε.
'Ὅσοι λοιπὸν θελήσετε στὸν Γιάννη γιὰ νὰ πάτε
Στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν ἀμέσως νὰ τραβᾶτε
Στὸ σπίτι ποῦχε διαλεχτὸ πολὺ τὸν νοικοκύρη
'Ρομπότσην τὸν Γεώργιον καλὸν παραδοκῶρη.
Καὶ δίπλα στὴν Γλυκὸδρόσι νὰ ἐρχεσθε τραγάλα.
'Οπου καὶ ξύρισμα καλὸ θὰ βρῖσκετε καί... γάλα!
Τὸ κουρεῖον βάρφησε καθὸ Βολιώτης: ΒΟΛΟΣ
Πιστεύει δὲ νὰ τὸ τιμᾷ πολὺ ὁ κόσμος ὅλος.

Τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τόμοι τῆς «Φύσεως» πωλοῦνται εἰς
τὰ γραφεῖα αὐτῆς, εἰς τὰς ἑξῆς τιμὰς.

Ἀπλοῦ μὲν, ἕκαστος ἀντί δρ. 8
Χρυσόδετοι δὲ » » » 10

Διὰ τὰς ἐπαρχίας προστίθενται ἐπὶ πλέον δρ. 1,50 διὰ
ταχυδρομικὰ τέλη.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀπλοῦ μὲν, ἕκαστος ἀντί φρ. χρ. 12
Χρυσόδετοι δὲ » » » 14

Συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.

THE SUNNY HOUR

Published by a boy for boys and girls

A monthly paper for the home circle

Short stories, parlor magic, wit and humor, games
and sports, for boys and Girls.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

La chronique parisienne. Revue illustrée
paraissant le Dimanche

Abonnements. Une an 8 fr. Six mois 5 frs.

Χρονικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. Ἠχώ τῶν Παρισίων, Φιλολο-
γικὴ κριτικὴ. Τέχναι καὶ ἐπιστήμαι, Διηγήματα καὶ Σκιαγραφαί,
Ποίησις, Οἰκονομολογικὰ καὶ ποικίλα διάφορα συνοδευόμενα ὑπὸ καλ-
λιτεχνικῶν εἰκόνων, εἰσι τὰ περιεχόμενα τοῦ καλλίστου τούτου ὑφ'
ἑλας τὰ ἐπὶ φεῖς γαλλικοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ συνιστᾶμεν τοῖς ἡμετέ-
ροις φιλαγγῶστασις.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ